

Vicent Usó

EL PARADÍS A LES FOSQUES

L'ELIÈCTRA

bromera

PREMI ENRIC VALOR DE NOVEL·LA

El contacte prodigiós dels llavis d'una desconeguda no era una experiència nova per a Maties. De fet, era la culminació habitual d'una visita a Jakarta, una de les moltes que havia realitzat en els darrers anys, amb un programa idèntic. Una rutina que havia heretat del seu predecessor i que, com sempre, havia començat la vespra, quan l'avió de les línies aèries de Singapur havia aterrat sense incidències a la pista de l'aeroport internacional Soekarno-Hatta, al nord de la megalòpolis indonèsia.

En aquella ocasió, tanmateix, tot va anar una mica diferent. De fet, mentre es registrava a l'hotel, va adonar-se que, unes passes més enllà, hi havia una jove –li va semblar japonesa, no sabia per què– de la mà d'un home de cabells curts, exageradament rossos. Suec? Islandés? No sabia dir-ho. Nòrdic, en tot cas. Era prima, però amb uns malucs contundents, tant que no li esqueien a una oriental, i unes cames llargues, pròpies d'una model, que movia amb elasticitat i elegància. Només veure-la, se li va alterar el pols i ja no va veure hora bona. La presumpta japonesa va seure en un dels sofàs del vestíbul, mentre el nòrdic s'interessava per uns tríptics, i, en acomodar-s'hi, la minifaldilla es va retraure i li va deixar al descobert unes cuixes poderoses. Dures, estilitzades, més ben formades que les de Carol, a qui, només instal·lar-s'hi, hauria de cridar per dir-li que havia arribat bé i tota la pesca. I això que les cames de Carol, en opinió de Maties, no estaven gens malament, tot i que potser eren un xic massa primes, massa ossudes, però, a pesar de tot, podia parlar-se obertament de dues senyores cames. El cas és que ja no veia res més que aquelles cuixes que, de sobte, es van encavallar de forma que la rotunditat perfecta dels genolls encara ressaltava més i la vista se li va quedar imantada i el recepcionista va haver d'indicar-li tres o quatre vegades on havia

de signar. Tres o quatre vegades, confessaria més tard, avergonyit: com si estiguera fava o fora la primera vegada que deixava el poble per rodar pel món, i això no li havia passat mai. O siga que sí, que devia haver-lo afectat profundament, la visió d'aquella dona. Sota les mitges, endevinava una carn blanca, dura, i la visió va fer-lo trempar de mala manera. El rei de l'autocontrol, així es considerava Maties, encés de desig al mostrador d'un hotel, quines coses. El cas és que no podia traure-li els ulls de sobre i, al final, ella va adonar-se que la mirava. I ves que no l'enganxara amb la boca oberta i bavejant. Va desviar la vista, incòmode per haver quedat en evidència, però aquells llavis exageradament rojos se li van quedar clavats al cervell. I era curiós, tot plegat, perquè, en realitat, no li semblava especialment atractiva –la cara potser massa plana, el pit massa escàs, els malucs massa prominents– però d'alguna manera aquella dona emanava sexe i Maties començava a estar segur que, si l'haguera trobada sola, no hauria dubtat a saltar-se la rutina i convidar-la a una copa. Però no era el cas, així que va enllestir els tràmits d'entrada, va recollir la clau en el moment que la parella s'adreçava a l'ascensor i va apressar el pas per compartir-lo amb ells. Una actitud insòlita en Maties. Van pujar en silenci, ell aspirant l'aroma d'aquella dona i la parella mirant l'infinit. Van parar a la desena planta. Mentre eixien, va advertir que ella el mirava de reüll i li somreia, o això li va semblar.

A l'habitació, el primer que solia fer era traure's la jaqueta. Després, es deixava caure sobre el llit i mirava de relaxar-se una estona. Sentia una certa pesantor a les cames, el cap una mica carregat, la boca seca, els símptomes habituals de cada viatge a Jakarta. L'únic element nou era una molèstia imprecisa que li recorria el cos: puta vellesa, va pensar. I també el record d'aquella dona, que li ballava al cervell i li impedia afluixar els músculs i descansar. Al cap d'uns minuts, es va despullar i es va dutxar amb aigua calenta, molt calenta, deixant-la rajar per l'esquena, com feia sempre que volia esvaïr la tensió. Anava sentint-se cada volta millor, però no

aconseguia traure's del cap la japonesa. La imaginava sobre el llit, agenollada d'esquena, amb el cap sobre el coixí, els pits breus oscil·lant i les cames lleugerament separades, oferint-li el sexe d'un rosa vivíssim, com era habitual que posaren les dones de les pàgines web que visitava de tant en tant. El piu li havia adquirit una consistència dolorosa, així que, per primera volta en molt de temps, es va saltar el protocol i va començar a masturbar-se. Se la va pelar sota el plugim brusent de la dutxa amb l'energia d'un adolescent en zel i bufant com un nyu del Serengeti en plena migració, això deia ell. I afegia que no li van caldre massa estímuls per ejacular.

Era la primera volta que se saltava el protocol en molt de temps, però tampoc va saber interpretar-ho com un signe dels temps que començaven a canviar. Va sortir amb la tovallola embolicada a la cintura, però se la va traure per cobrir la cadira i asseure's al damunt, davant la taula on hi havia la cistella de fruites. Li agradava passejar despullat per les habitacions d'hotel, potser com a reacció a la necessitat de vestir americana, pantalons i corbata cada dia, o potser perquè li agradava veure's el piu reflectit als espills. Va desembolicar els coberts i es va mesurar mig got d'aigua. La primera nit, no solia sopar. Sopar com mana el reglament, matisava. El trasbals d'un viatge tan llarg li tancava l'estómac i, per més que en fera, no s'hi acabava d'acostumar. Va agafar un mango i una tallada de pinya i se les va menjar a poc a poc, en silenci. Després, va descórrer les cortines i va contemplar, a través de l'amplíssim finestral, l'estesa de punts rojos i grocs en què s'havia convertit la ciutat, una mena de constel·lació que es perdia no sabia dir si en la distància o en la boira espessa que sovint cobria Jakarta. Pels carrers principals, els cotxes encara circulaven lentament. Va desconnectar el mòbil i es va deixar caure damunt del llit. Va sentir de nou com una mena de doloret imprecís, però cinc minuts més tard, ja dormia com un babau, mai millor dit.

L'endemà, va baixar a córrer de bon matí. Feia vint minuts que trotava quan va descobrir el nòrdic aquell –suec o islandés o

el que fora— en una de les terrasses de l'hotel. Vestia roba esportiva i estava sol a la taula, amb un suc al davant. Llegia amb atenció el *Financial Times*. Va abaixar el ritme i va observar l'entorn, però no va poder distingir la japonesa. Duia la camiseta xopa i li costava respirar, però se sentia bé, en plena forma, el problema era l'aire aquell tan espès que dificultava l'exercici. Va continuar un centenar de metres i, després, va donar la volta. L'home ros seguia sol, passant fulls, xarrupant. Va aturar-se a la vora d'una palmera mentre simulava uns estiraments que no arribava a completar. Se sentien ocells que piulaven i, al fons, una melodia estranya. Encara va tornar-hi dues vegades, però l'escena no va variar en absolut. Aleshores, va donar per fet que la japonesa devia estar a l'habitació i va començar a imaginar-la nua i embolicada en llençols, mig adormida i amb els ulls encara inflats de son. Una temptació irresistible. I la fava se li va inflar fins a marcar-se obscenament sota els pantalons d'esport. Per un instant, se li va acudir la possibilitat d'abordar-la amb una excusa qualsevol, ja la inventaria sobre la marxa, també en tenia la mà trencada, d'improvisar, però va descartar de seguida aquella idea i, encara més, es va avergonyir d'haver generat un pensament així, tan esbojarrat i impropri d'algú amb la capacitat d'autocontrol que tothom li atribuïa, i ell més que ningú. Però no deixava de preguntar-se què voldria significar aquell somriure que li havia dirigit la vespra, quan abandonava l'ascensor. I si era una invitació?

Un fill de puta. Un autèntic fill de puta. Aquesta hauria sigut la resposta dels antics companys si algú els haguera preguntat per Maties. Metòdic i fred com no n'havien conegut cap altre. I competitiu, molt competitiu. I haurien afegit que li agradava pujar cap al cim sobretot per poder-se girar i veure les cares d'imbècil d'aquells que s'havien quedat a sota, els propietaris de les esqueses sobre les quals s'havia impulsat, per dir-ho clar. En efecte, era dels que marcava distàncies cada volta que hi havia ocasió, dels que canvien d'amistats a mesura que van pujant graons, dels que xalen de fer-te veure que tu no et pots permetre el cotxe que s'acaba de comprar o que no et gitaràs mai amb una dona com la que l'acompanya. Però no ens enganyem, argumentava: els humils no serveixen per al negoci, tal com està muntat. Ni els humils, ni els solidaris, ni els comprensius. Aquesta mena de gent van bé per a treballar en una ONG. Però una empresa capitalista no és una ONG. Allà es tracta de fer caixa. I com més caixa, millor. Al preu que siga. Així que la gent com Maties no era l'excepció, sinó la regla, i en això estarien d'acord tots els antics companys. Amb els matisos de personalitat que es vulga, però, en essència, la majoria eren com ell i haurien fet les mateixes coses que va fer ell. El seu problema va ser que no eren tan bons. Aquesta va ser, al capdavall, l'única diferència.

Bona part d'ells encara recorden com el va retratar Víctor Morlans, el gerent i principal accionista de l'empresa: un tipus dur, però seductor, amb nervis d'acer, agilitat mental i una enorme capacitat de resistència. La síntesi perfecta del bon comercial. Eren a la sala de reunions i havien acudit amb el neguit al cos perquè els havien de comunicar qui seria el nou cap del departament asiàtic i això eren paraules majors. No va haver-hi sorpreses. El gerent es va posar dret i va caminar fins a la butaca on seia Maties i la resta van

haver de dissimular la decepció que sentien perquè, francament, qui més qui menys, s'hi havia fet il·lusions. Aleshores, Víctor el va fer alçar i, mentre li tustava l'esquena davant de tothom, va deixar anar aquelles paraules: capacitat de seducció, duresa de caràcter, nervis d'acer, agilitat mental, resistència. I Maties gallejava i mirava entorn seu com si estiguera rodejat d'insectes. I els companys repetien la tirallonga d'elogis com si es tractara d'un mantra i, per dins, es cagaven en la mare que l'havia parit. Però tots van interioritzar la fórmula de l'èxit. I segur que Maties també repetiria aquelles paraules, davant de l'espill, si més no els primers mesos. I que es lleparia de gust quan recordara l'enveja i l'odi que no podien amagar els ulls d'alguns dels assistents —els seus companys: els seus rivals— i una onada d'orgull l'inundaria de nou. I si tots admetien que no hi havia hagut sorpreses era perquè ningú podia presentar els resultats que ell aportava. Però això no vol dir que fora imprescindible. Ni que el seu camp d'acció fora il·limitat. Però ell no ho va veure. I aquest va ser el seu error.

La veritat, i en això coincidien tots, és que feia goig veure'l treballar. Igual com deien que era un cabró, sobretot en relació amb els subordinats, també reconeixien que era el millor, col·locant el producte. El millor. Tenia un do especial. I un mètode que aplicava de forma implacable. Fins als últims detalls. Qui millor ho sabia era Fabrizio Russolo, un calabrès menut i espavilat a qui deien l'Italianet i que, d'alguna manera, es podia considerar el seu deixeble. Un altre gran fill de puta, segons els companys.

Van fer junts un viatge al sud-est d'Àsia, al cap de poc d'incorporar-se Russolo a l'empresa. La primera parada era Jakarta. Més de vint hores de vol i dues escales deixen baldat qualsevol mortal, de manera que, només recuperar les maletes, els executius occidentals ja corrien a buscar els cotxes que els enviaven des dels hotels respectius. Limusines, la majoria. Tots, excepte Maties, que es va acostar al seu xofer i li va dir que esperara un instant. I a l'Italianet, que el seguiria.

- Tu saps què fan els boxejadors, abans del combat?
–Els boxejadors? Què hi tenen a veure els boxejadors?
–Tu calla i contesta.
–Ni idea.
–*Punching-ball*. Saps què és el *punching-ball*?
–El xupa-xups aquell on s'entrenen, no?
–Ok. Doncs, anem a fer-ne una mica.

Li va fer un gest perquè el seguira i van començar a caminar. Russolo, més desconcertat que un estruç a dins d'una estació de metro. Van arribar a la zona on paraven els *blue birds*, els taxis més segurs i fiables de Jakarta i també els més cars, però, en tot cas, els únics que agafen els homes de negocis europeus, si no els espera ningú. Però van passar de llarg perquè treballen a preu fix i per tant no li servien. Van deixar la terminal esquivant com si foren mosques els venedors que s'agitaven entorn seu. A la fi, van guanyar la zona exterior, on estacionen els taxistes que treballen per compte propi. La púrria dels taxis. Allí, es van aturar, i Maties va observar el panorama i va mirar l'Italianet.

- Tria'n un.
–Un què? Un taxi? Però, no ens espera la limusina?
–Collons, tria'n un, vols?

L'Italianet va fer cara de no entendre res, però va mirar els taxis i va assenyalar un dels primers.

–Molt bé. Ara negocia amb ell el preu de la carrera. D'ací a l'hotel.

- Però...
–Calla i fes el que et dic.
–No t'entenc.
–Ja m'entendràs.

L'Italianet es va acostar al taxista i li va demanar quant li costaria la carrera fins a l'hotel. I Maties es va recolzar contra una paret i el mirava amb un somriure divertit a la boca. Russolo gesticulava, negava amb el cap, i el taxista somreia, deia que no, tornava a par-

lar. Al cap de no res, un parell de minuts a tot estirar, l'Italianet ja tornava.

–Diu que ens ho deixa en cent mil rupies. Uns vuit euros, al canvi. Està bé, no? D'ací a l'hotel hi ha un bon tros, em sembla.

–Massa car. Dignes-li que no ens interessa.

L'Italianet va alçar les celles, va arronsar els muscles i va comunicar al taxista que ho deixaven córrer. El taxista va insistir, però l'Italianet el va dissuadir amb un gest. I Maties, en tot el temps, no havia deixat de somriure.

–Tria'n un altre.

–Però Maties...

–El que vulgues. Au, vinga, no tenim tot el dia.

L'Italianet en va assenyalar un a la babalà.

–Vine amb mi.

Maties es va acostar al taxista que havia escollit. Li va indicar on anaven, però, abans de demanar-li preu, el va advertir –parlava un anglés impecable– que venia cada poc a Jakarta i que, per tant, no sols estava al cas de les tarifes vigents, sinó que tenia el cul pelat de negociar amb pinxos com ell i que no li venia de nou calcular l'equivalència de les rupies, o siga que valia més que no provar a d'enganyar-lo com si fora un gamarús i li fera, ja d'entrada, una proposta raonable. I el taxista començava a flipar.

Amb tot, no és fàcil que els taxistes s'acollonen, ben al contrari, solen ser tipus durs, acostumats a tractar amb tota mena de gent, capaços d'intuir la capacitat econòmica de cada viatger al primer colp d'ull; i, en tot cas, gent ben avesada a negociar amb turistes i homes de negocis estrangers, tots ells delerosos d'exhibir, com un trofeu, el pacte d'una tarifa per sota del comú. Per això els buscava, Maties, cada volta que volia fer *punching-ball*. Perquè deia que és més difícil negociar amb un taxista veterà que amb el millor executiu de qualsevol multinacional. Si no l'encertava, doncs, si el xofer era un figaflor que es deixava impressionar pel to imperatiu que emprava i accedia a negociar molt a la baixa,

se sentia decebut i el deixava plantat amb la paraula a la boca. Necessitava algú del seu nivell, que li donara una rèplica adequada, un bon espàrring, si no, quin sentit tenia, tot plegat? I més aquell dia, davant del deixeble.

Va tenir sort, però, i, de primer, el taxista, un individu escardalenc que no deixava en cap moment de somriure com si fora un presentador de televisió, es va mantenir ferm en la posició inicial, sense concedir-li més que una rebaixa mínima, inacceptable per a un expert tractant com Maties, que presagiava que hauria de picar molta pedra per aconseguir que reculera fins a límits admissibles. La perspectiva, no cal dir-ho, el va estimular encara més i els ulls van començar a brillar-li de gust. L'Italianet va fixar-se que estudiava l'adversari i que aquest li aguantava sense esforç la mirada –un símptoma de fermesa, sens dubte– i li llançava una nova proposta. L'home va riure, va negar, va argüir que no podia demanar-li això, però va baixar una mica més. Maties va dir que no, és clar. Van temptar-se una estona, com si foren dos lluitadors d'esgrima. Finalment, la negociació es va estancar en una diferència de cinc mil rupies. I arribats ací, és legítim pensar que algú amb una mica de seny s'hauria plantejat si valia la pena seguir insistint per una quantitat que, vista així, a l'engròs, pot semblar molt alta, però que, al canvi vigent aleshores, a penes vindria a suposar quaranta cèntims d'euro. Quaranta cèntims, només això. Algú altre s'hauria pogut sentir incòmode mirant de collar el pobre home per aquella misèria, per unes monedes que no afegien sinó unes dècimes irrellevants a la factura però que, per al taxista, potser suposaven uns quants àpats per a tota la família o un ajut per pagar el lloguer de la casa o una nit de plaer amb una puta. Algú que no fora Maties, és clar.

–Deixa-ho córrer, Maties. Agafem el taxi d'una puta vegada. Per quaranta cèntims, no val la pena...

–No has entés res, Italianet.

I, efectivament, no havia entés res. No es tractava de quaranta cèntims d'euro sinó de fer bé la faena. De la millor manera possi-

ble. Per a la majoria, aquella negociació no seria un repte personal, sinó un tràmit enutjós, i, per tant, haurien cedit abans, molt abans: per peresa, per cansament o, si més no, per compassió. Al cap i a la fi les seixanta mil rupies per la carrera que els havia proposat aquell paio era un preu més que raonable, a l'abast de ben pocs negociadors. Un trofeu, per a la majoria. Però per això era el millor, Maties, perquè tenia un mètode i el seguia de manera implacable. Amb totes les conseqüències. Per a ell, no es tractava d'uns pocs cèntims d'euro o d'uns milers de rupies, sinó d'una demostració d'orgull i de competència, i més encara si hi havia públic pel mig. Mai no considerava completa una victòria si no acabava amb la desfeta sense pal·liatius de l'adversari. I, de fet, així era com s'havia guanyat la fama que tenia no sols a l'empresa, sinó també a dins del sector: trepitjant sense miraments qui se li posara al davant. I sense miraments vol dir això: sense ni un gram de compassió. Sense objeccions morals. O siga que va mirar el contrincant als ulls: l'home encara mantenia fresc el somriure lluminós, com si en lloc d'entaular-se entre ells una discussió comercial hagueren estat xarrant del temps que feia que no es veien o s'hagueren bescanviat notícies de la família; el va mirar als ulls, doncs, i li va comunicar que aquella era la darrera oferta que li feia, que si l'acceptava bé i que, si no, fera una ullada entorn seu i es preguntara per quin coi de raó hauria de preferir el seu puto taxi a qualsevol altre dels centenars que hi havia aparcats pels voltants. Així de clar, però en anglés. I encara va afegir que estava convençut que, amb un altre interlocutor, ja hauria arribat a un acord i en aquell moment ja estarien fent via per l'autopista, camí de l'hotel, i no allà drets, enrocats en una discussió interminable. L'home va vacil·lar i el dubte li va provocar una lleugera contracció del somriure, mínima, a penes perceptible, però suficient perquè no li passara desapercibuda, perquè la interpretara com un signe de feblesa. El primer que demostrava. El que Maties estava esperant per conduir-lo a un racó del ring i fregir-lo a cops. Una volta més, el combat era seu.

Però calia rematar-lo. Fer-lo caure a la lona i assegurar-se que no aguantava el compte. Carregat de moral, doncs, va iniciar el gest d'empomar la maleta i insinuar-li la retirada al company, d'alçar la vista i fer com si observara la resta de taxis amb el propòsit de decidir-se a buscar una alternativa. Aquell va ser el colp definitiu i, efectivament, el xofer, com ell havia previst, així el va entomar. De fet, abans que començaren a caminar, ja s'havia sotmés. El compte havia acabat. *Knock-out*.

—D'acord, d'acord, però han de saber que els faig un preu molt especial, així que confie que, si venen sovint a Jakarta, tinguen la deferència de cridar-me cada volta que necessiten un taxi.

I aleshores els va allargar un paperet on hi havia anotat a mà un telèfon. I l'Italianet, com qualsevol altre, l'hauria agafat de seguida i hauria dit clar, home, clar, si em fa aquest preu, com no he de venir a buscar-lo la pròxima vegada; al capdavant tot el món sap que aquelles paraules no comprometien a res, que eren només una mena de pont d'argent perquè el taxista poguera retirar-se de la negociació amb l'orgull indemne, sense el gust amarg d'una derrota absoluta enganxat a la gola, sense sentir-se humiliat, en definitiva. Però Maties era un gran fill de puta i, precisament per això, perquè eren mots que no el lligaven, i per tant sobers i innecessaris, per a ell suposaven una concessió que no podia admetre, una taca de pols tot just en el centre de l'espill radiant de la victòria que acabava d'aconseguir, així que va mirar el xofer amb duresa, per no dir amb menyspreu, com si fora un escarabat que aguaitara des de baix de la sola de la sabata, i el va acabar d'esclafar:

—Fica-te'l pel cul, el paperet. Au, fem via, Italianet. La limusina ens espera.

—Però, no pugem al taxi?

—Estàvem fent *punching-ball*, recordes? Entrenant-nos.

S'ha de ser molt mala persona per respondre amb aquestes paraules. Però tot anava així, aleshores, i una cosa porta a l'altra. El taxista es va quedar amb el paperet a la mà, sense saber què fer-ne,

completament fora de situació, i això que saltava a la vista que era un veterà de l'ofici i n'hauria vistes de tots els colors. Finalment, se'l va embutxacar i va començar a insultar-los. I, malgrat tot, encara somreia, el cabró: un somriure amarg i ressentit, això sí. Però ni tan sols li van contestar, la limusina els esperava.

L'autopista és ampla i còmoda, i no sol anar massa plena, eixint de l'aeroport. Però els que han viatjat sovint a Jakarta ja saben que ningú es pot prendre allò com un indicati del que els espera més endavant, quan el vehicle comence a endinsar-se per aquella urbs sorollosa i caòtica. Mentre circulaven pels afores, l'Italianet va deixar perdre la mirada a través de la finestreta, en les arbredes voluptuoses, en les fàbriques que deixaven anar columnes negres de fum, en les cases de fusta amb passarel·les que s'endinsaven uns metres sobre l'aigua dels canals, uns tolls negres i pudents a la vora dels quals s'asseien a pescar joves ociosos, un paisatge de contrastos que, a ell, com a qualsevol turista acabat d'arribar-hi, li va captivar l'atenció.

—Vols dir que se'ls mengen, els peixos que trauen d'uns estanys tan oliosos?

Però Maties no l'escoltava. Havia connectat els auriculars al telèfon mòbil i, amb els ulls tancats, es deixava agombolar per la música que s'havia baixat a propòsit per al viatge. Jazz, escoltava. Sempre jazz. Ho feia cada volta que circulava pels suburbis de qualsevol ciutat. Era una forma de deixar la misèria que els envoltava al marge del seu món. Un món fet de diners, de capricis i de luxe que no s'acabaven mai i on aquelles evidències no cabien. Van girar a la dreta i començaven a avançar per vora mar, a endinsar-se cap al cor de la ciutat, i, a través de la finestreta, l'Italianet anava descobrint les cases decrepites de xapa que s'acumulaven les unes damunt de les altres, les teulades fetes a base de planxes, els nens mocosos que corrien sense propòsit, els rodamons que arrossegaven tot el patrimoni a coll, dins d'un sac o d'una bossa, el fem que s'acumulava a les voreres i la brutícia que impregnava les

cases, la gent que buscava recer per passar la nit i que els mirava, asseguts a dins del taxi enmig de l'embús permanent que domina els carrers de Jakarta. La vida real, en definitiva, que Maties preferia ignorar. Però que l'Italianet no tancara els ulls no significa que li importara més que a Maties, la sort que correguera aquella gent, o que el feriren aquelles imatges i es poguera sentir dolgut, no. Ni ells ni cap dels companys no treballaven en una ONG. I tot allò s'ho miraven, de fet, com si estigueren davant del televisor. Així de senzill.

En condicions normals, el trajecte hauria de durar vint minuts, però les condicions normals no existeixen a Jakarta i els quatre carrils d'aquella avinguda estan sempre atapeïts de cotxes. A totes hores. Matí, vesprada i nit. Ara bé, allò no li venia de nou, a Maties, però a l'Italianet li crispava els nervis. Al cap d'una estona d'estar aturats al mateix lloc, va cridar l'atenció del seu superior, que va obrir els ulls amb expressió de fàstic, es va llevar de mala gana un dels auriculars i li va dir, nano, tranquil·liza't: quan hages passat tantes hores mortes com jo en sales d'espera d'aeroports, en habitacions d'hotel i en embussos de trànsit, entendràs perfectament que el primer que cal, per fer carrera a Àsia, és aprendre a gestionar el temps mort. A no impacientar-te per res. A no fer mai previsions. Després, va somriure i li va dir, en veu baixa: i a omplir, sempre que pugues, els moments de solitud, però d'això ja en parlarem. I es va tornar a submergir en la música. L'esperava Roy Hargrove i això són paraules majors.

Solien allotjar-se sempre als mateixos hotels. I el de Jakarta era un pirulí blavós, un d'aquells gratacels que havien contemplat de lluny feia una estona, un edifici de vidre i ciment que s'enlairava enmig d'un jardí immens, una mena de selva voraç i frondosa que amenaçava, a primera vista, d'envair els espais de lleure, les dues piscines de formes capricioses on s'estiraven els cossos blancs de les turistes, les terrasses on els hostes mataven el temps a base de còctels, les pistes de tennis on suaven els excessos els directius

amb mala consciència. Maties no solia abandonar l'edifici sinó per córrer una mica, cada matí, i per assistir a les reunions que duia marcades a l'agenda. I això que, en aquella zona, la més selecta de Jakarta, el Triangle d'Or que li diuen, tot era pulcre, sense rastre de la brutícia i el desordre que impera en la resta de la ciutat, sense nens que t'aborden pel carrer ni venedors ambulants que t'oferisquen els seus pinxos llardosos, acabats de torrar. Sense l'olor de fum recremat que impregna la ciutat i se t'enganxa a la gola i no et deixa respirar. Però a ell no li interessava res, de Jakarta. Ni de Jakarta ni de cap de les ciutats que visitava de tant en tant. En tants viatges, ni tan sols havia arribat a trepitjar mai la plaça Semanggi, i això que és el centre neuràlgic de l'urbs i la tenia a tocar. De fet, mai no acceptava de sopar amb cap col·lega. Ni a l'hotel ni fora. I això no vol dir que no fora sociable, que bé que alternava amb els amics, quan era a la Vila, però els viatges de treball el transformaven. Potser per això també deien que era el millor. Perquè entenia que, quan anaven pel món amb els catàlegs sota el braç, ni tan sols els amics eren col·legues. Eren rivals. I tenia molt clar que no venia a Jakarta a fer turisme o a lligar amb les joves que s'exhibien en banyador a la piscina, sinó a col·locar al mercat indonesi tantes tones d'esmalt com fora possible. Aquella era l'única prioritat.

Aquell dia, però, va cometre un error. Un error de principiant, a més: va confiar-se. I l'Italianet va descobrir que l'home impenetrable també tenia un punt feble. Maties només es permetia dues expansions, en cada viatge. Les dues, això sí, després d'haver tancat el negoci. I les dues molt cares. L'endemà, la reunió va anar molt bé i van poder lligar una venda de certa entitat. A la nit, sense consultar el company, va demanar, per als dos, un sopar especial: ostres, caviar, unes varetes de carn especiada i una botella de xampany francès. El de sempre. I probablement no hauria passat res, si s'haguera quedat ací. Però va voler impressionar-lo. Així, quan l'Italianet li va proposar d'eixir a fer una copa, Maties li va dir que